

[Løvig Simonsen]

ud med gavmild hånd; nej, det er et spørgsmål om, at når man har fundet de produktioner, man gerne vil i gang med, så er der også kapital til at sætte dem i gang.

Det er også et spørgsmål foruden tænketank og pengetank om infrastruktur, som hr. Ole Vagn Christensen nævnte – og de samme problemer gør sig gældende nede hos os – og infrastrukturen er en nødvendig forudsætning for, at erhvervslivet også får muligheder for at få afsat sine varer. Her vil jeg da gerne pege på, at Metal i distrikt 6 også har gjort opmærksom på disse ting i breve, der er sendt til os. De melder klart, at det, der er vigtigt, er, at infrastrukturen skal på plads, og dér tænker vi både på hovedvejene, på jernbanen og ikke mindst på den kommende Femernforbindelse.

Det er også uddannelse, det er turisme, og det er en støtteordning, hvor vi gerne skulle have en prioritet til de områder. Og her vil jeg da gerne nævne A/S Storebælt, som vi altid diskuterer, når vi diskuterer tunneler; her har de haft en heldig hånd, for i de aftaler, de har lavet, har de placeret virksomheder i forbindelse med aftalerne i Kalundborg, altså i Vestsjællandområdet, og Østbroens metalarbejde bliver placeret enten i Ålborg eller Nakskov, to områder, der har en arbejdsløshed, der virkelig kan mærkes.

Det er den politik vi også gerne vil se, at regeringens skal føre. Når jeg siger det, så vil jeg gerne nævne sådan noget som Danisco, der lukker. Det undrer mig, at man bare kan vælte udgifterne over på samfundet – det er den ene side af sagen – men hvorfor har man ikke i Danisco, som er en rimelig stor koncern, også haft kræfter til at prøve på at forestille sig, hvad en virksomhed som Saksøbing Sukkerfabrik kunne bruges til fremover? Det har man ikke beskæftiget sig med, man har i hvert fald ikke offentliggjort de tanker.

Dér mener jeg, det er klart, at industriens ledere ikke blot har et ansvar for at kunne se længere end bare til at lukke en virksomhed, men også til at komme frem med tiltag, som kan være med til at lave en ny forædlingsindustri i de områder, som har så rige muligheder. Det er dér, jeg vil hen i denne debat, at industriens ledere også har ansvar. Det er ikke kun et spørgsmål om kold rationalisering og måske at skabe sig en større profit ved at rationalisere. Det er også et spørgsmål om det ansvar,

man har over for den befolkning, som disse virksomheder så sandelig også er en del af.

Lad mig slutte med at sige, at det, vi ønsker på Lolland og Falster, er hjælp til selvhjælp, og den forventer vi at vi får. Jeg kan ikke lade være med at sige, at når vi ser miljøstøtteordninger, som jeg har set gennemgået her for nylig, er det således, at kun én virksomhed har fået støtte af den nugældende miljøstøtteordning til Østlandene, og det var Storstrøms Amtskommune, fordi de havde kræfterne til det. Vi ønsker et tilskud til de kræfter, som vi selv har.

Poul Erik Dyrland (S):

Når jeg beder om ordet på denne tid i debatten her, hænger det egentlig lidt sammen med, at jeg godt kunne tænke mig at rode lidt op i arbejdsministerens hukommelse. Jeg lyttede meget intenst til arbejdsministerens besvarelse af forespørgslen, og der er egentlig et par områder, jeg gerne vil tage fat i.

Det er jo sådan, at efterhånden som årene går, ja, så får flere og flere de problemer ind på livet, der følger med større virksomhedslukninger. Jeg har personligt selv været tæt på en sådan sag, og jeg er sikker på, at arbejdsministeren husker en helt speciel sag, eller jeg skal måske sige en helt speciel dag.

I september 1989 lukkede virksomheden Carmen Clairol i Kalundborg. Det gav anledning til en lang række politiske aktiviteter på lokalt plan, og sagen kom såmænd også herind i Folketinget.

I efteråret 1989 fik vi også en ny arbejdsminister, hr. Knud Erik Kirkegaard, og jeg husker lige så tydeligt, at den første embedshandling, arbejdsministeren tiltrådte, var at mødes med os kalundborgensere på rådhuset i Kalundborg – i øvrigt sammen med daværende industriminister Nils Wilhjelm.

Jeg havde også den oplevelse på det møde, at arbejdsministeren på vanlig vis – det har vi i hvert fald oplevet efterfølgende – ikke lovede ret meget den dag i modsætning til industriministeren, som dog sagde, at han ville gøre en aktiv indsats for, at Kalundborgs opland ville blive gjort til arbejdskraftområde og derved være berettiget til egnsudviklingsstøtte. Og det fik vi, industriministeren levede op til sit ord; men umiddelbart efter i forbindelse med finansloven for 1990 fjernede man egnsudvik-